

NOVICE

kmetijskih, obertnijskih in narodskih reči.

Odgovorni vrednik *Dr. Janez Bleiweis.*

Tečaj X.

V sredo 4. avgusta (poznoletna) 1852.

List 62.

*Hvala vinske tertice *).*

Oda.

Zdrava bodi, draga terta,
Necenljivi dar nebes,
Kras gorice, slava verta,
Zemlji najsvetejši les!

Večih čud ne dela luna,
Solnce nima te moči,
Nima take sile struná,
Ko rodiš jo, terta ti!

Ti ozdraviš serca rane,
Bolečine utopiš,
Tebi žalost se ugane,
Ti obupe odpodiš!

Ti unameš čut nebesen,
Dvigneš duha v zvezden zrak,
V persih zbujaš sladko pesen,
Čela razvedriš oblak.

Ti gostili radost daješ,
Si na piru prvi svat,
Ti na plesu pete maješ,
Zvezi vtisneš ti pečat.

Zora mu iz lica sije,
Kogar ljubiš terta ti,
Kadar druge zima brije
Kresen žar mu vžiga kri.

Gladko, kakor val po cvetu,
Tok življenja mu šumljá;
Zdravje pije vsemu svetu,
On sovraštva ne pozná.

Starček, kakor serna skaka,
Ti ga, terta, pomladiš!
Reva mine siromaka,
Sanja si kraljevi bliš.

Gvetje seješ ti v pustino,
Razsvetliš tamote kraj,
Zemljo, sicer solz dolino,
Premeiš u sladki raj.

Ni jim mere, ne števila,
Kar učiniš čudnih del;
Komaj pevec bi Ahila
Tvojo hvalo vso prepel.

Toraj, terta, zdrava bodi,
Rodi vince, ko doslej!
Večni točo ti odpodi,
On te s toplim solncem grej!

Podgorski.

Nekaj čbelarjem v opom.

Ker se čas približuje, da bodo čbelarji spet čbele tergali, jim sterd za prihodnjo klajo ali pro-

*) Na željo iz Štajarskega razodeto ponatisnemo pričujočo krasno pesmico Podgorskega iz »Slovenije« 1849, ker ravno letos obeta vinska terta svojo slavo s prežlahno kaplico poterediti. Vred.

dajo jemali, in se z mladimi rojiči za drugo leto preskerbeli, bi ne bilo odurno, ako bi se našim čbelarjem, ki so v čbelni reji še premalo izurjeni, oči odperle, in splošni čbelarski nezduhi in krivici, ki se nedolžnim in poleti tako pridnim čbelicam še skozi godí, prav gorka zaúha dala.

Tudi jez sim bil v čbelarski reči velik nôrec, in mislil sim, da ga nimam pod soncam para, ko sim vedel spomlad, ko je sneg skôpnil, čbelam luknje odmašiti, poleti rôje v panje spravljati, v jeseni jih paz z žveplam pokaditi in jih sirotice nezdušno moriti, in jim vse, kar so v vgodnih poletnih urah nanosile, pobrati. Takšín čbelar, ki pri čbelah nič družiga ne vé, ko zijale prodajati, in jih v jeseni pokaditi, še ni čbelarskiga iména zaslužil. Z družimi, navadnimi čbelarji v star rog trobiti, in misliti, da ne more in ne smé drugači kakor po starim kopitu biti, je grozna napaka. Tudi mene so več let zapored pri čbelah šeme lizale, dokler me ljubezin do nedolžnih živalic in skušnja na boljši pot ni zavernila.

Marsikaki krajcar sim za méd in čbelarske bukve potrošil; ali vender slabo povračilo sim imel za to. Bral sim z velicim veseljem Poltó-ta, Kirštna, Šterna, Victuma, Krista, Janšeta, čbelarski časnik, posebno pa, in narajši čbelarčika našiga slavniga čbelarja gosp. Jurja Jonketa, stariga Čermošniškiga fajmoštra. Ko sim vse te čbelarske bukve prebral, sim bil tako zmešan, da bi bil kmalo obnoril, in sim brez lastne skušnje malo več vedel, kot nič, in pri čbelah sim, namesto predovanja, jo pa rakovo nazaj žvižgal, in več škode, ko koristi imel. Nar boljši moj čbelarski učitelj so pa vender gosp. Juri Jonke bili. Ta gospod je svojiga »čbelarčika« iz čbelne natore, ne pa iz puhliga modrovanja ali iz kakih družih bukev spisal, zato so pa tudi njegove bukve iz med vsih družih za naše kraje nar boljši; — akoravno je, se vé da, še kaj pogreškov v njih, kakor v vsacih družih, ker nihče učen z nebes ne pade. Če pa koga skušnja preuči, ga prosimo, da kar čbelno rejo zadeva, naj dobrotljivo po »Novicah« razodene. Kar sim jez pri čbelah koristniga poskušal, vam tukaj z veseljem povém.

Kader jesen pride, to je, čas, da čbelna paša popolnoma ponéha, in čbele nič več zalegene vsajajo, pregledam natanjko svoj čbelni stan, in poznamovam vse za prihodnje pléme zmožne, letašnje rôje, in takošne lanske, ki so mi letos radi rojili, in si za zimo dovolj sterdí nanesli; — v zaklajo pa vse čez dvé leti stare, jalove, ki niso rojiti hoteli, in mlade, prepozne, revne rojiče odmenim. Kader čbele tergati pričnem, moram